

DECRET DE L'ALCALDIA

Conformement a la proposta de la regidoria de Participació Ciutadana sobre l'aprovació de la sol·licitud al Departament de Justícia de l'emissió de sengles document oficial de reparació jurídica de les víctimes del franquisme nascudes o residents a Alella que consten a la llista elaborada per l'Arxiu Nacional de Catalunya, la part expositiva de la qual literalment diu:

“Considerant que les entitats locals són un dels principals fonaments d'un règim democràtic”, d'acord a la Carta Europea d'Autonomia Local, feta a Estrasburg el 15 d'octubre de 1985.

“Considerant que el desconeixement i el menyspreu dels drets humans han originat actes de barbàrie que han ultratjat la consciència de la humanitat; i que s'ha proclamat com l'aspiració més elevada de tothom l'adveniment d'un món on els éssers humans, deslliurats del temor i la misèria, puguin gaudir de llibertat d'expressió i de creença”, d'acord a la Declaració Universal de Drets Humans adoptada i proclamada per l'Assemblea General de les Nacions Unides, resolució 217 A (III), de 10 de desembre de 1948.

“Considerant que és essencial que els drets humans siguin protegits per un règim de dret per tal que les persones no es vegin forçades, com a últim recurs, a la rebel·lió contra la tirania i l'opressió”, d'acord a la Declaració Universal de Drets Humans adoptada i proclamada per l'Assemblea General de les Nacions Unides, resolució 217 A (III), de 10 de desembre de 1948.

Atès l'Informe del Relator Especial (de les Nacions Unides) sobre la promoció de la veritat, la justícia, la reparació i les garanties de no repetició, Pablo de Greiff, on es determina:

- “9. Tot i així, han predominat discursos que enfosqueixen aquestes complexitats, tracten totes les violacions com una amalgama de fets violents ocorreguts en el marc d'una contesa i tensions entre dos bàndols oposats, i parteixen d'una posició deliberadament difosa pel franquisme que durant dècades va impedir una confrontació oberta i directa amb el passat. Aquest intent per assumir simetries en el comportament dels diferents bàndols, juntament amb el que indiscutiblement ha estat encara avui, un tractament asimètric de les víctimes, ha polititzat el debat, contribuït a l'assimilació de les reivindicacions de les víctimes amb afiliació política i partidàries, en detriment de una consideració de drets. La definició de víctima es presenta generalment de forma separada de la noció de drets humans i de les nocions fonamentals de drethavents i de la responsabilitat de l'Estat”
- “46. El Relator Especial nota amb preocupació que no es va establir mai una política d'Estat per a la promoció de la veritat i que la Llei 52/2007 no soluciona en absolut aquest problema. Fins i tot si existissin dades oficials, no hi ha un mecanisme especial de aclariment de la veritat que els centralitzi i

- analitzi. Aquests mecanismes, a més de proporcionar informació i promoure el coneixement dels fets, permeten el reconeixement oficial dels mateixos”.
- “67. És en l'àmbit de la justícia on s'observen majors dèficits en el tractament dels llegats de les violacions de drets humans comeses durant la Guerra Civil i el franquisme. Quina relació té aquest fet amb l'absència de reformes en el Poder Judicial després de la transició, similars a la reformes en les Forces Armades, és objecte de debat”.
  - “68. La Llei 46/1977 (Llei d'Amnistia) ha estat presentada per les autoritats, fent referències a decisions del Tribunal Suprem, com el principal obstacle per a l'obertura d'investigacions i procediments penals sobre violacions greus als drets humans i al dret humanitari. Altres arguments, com el principi de no retroactivitat, l'aplicació de la norma més favorable, la prescripció dels delictes o el principi de seguretat jurídica, interpretats de manera restrictiva, han estat igualment reiterats per les autoritats”.
  - “72. A més dels estàndards internacionals que estableixen la imprescriptibilitat els delictes de lesa humanitat, el dret internacional estableix que, en relació amb els casos de desaparició forçada, els terminis de prescripció han de comptar a partir del moment en què cessa la desaparició forçada, és a dir, des que la persona apareix amb vida o es troben les seves restes. El Relator Especial nota amb preocupació que durant la visita, de forma consistent, les autoritats van negar el caràcter continuat de la desaparició forçada, presentant aquest principi com un sense sentit jurídic”.
  - “73. El Relator Especial s'observa un excessiu formalisme en la interpretació del dret que cohibeix tota reflexió sobre possibles alternatives per garantir el dret de les víctimes a la veritat i la justícia. No obstant això, en un altre tipus de casos, Espanya va saber atendre les consideracions rellevants, sense vulnerar el principi de legalitat, com en els casos Scilingo i Pinochet, on els tribunals espanyols van desplegar destresa jurídica en favor dels drets de les víctimes. Respectant els principis del degut procés, van desestimar el Decret-Llei d'amnistia xilè i van trobar les vies legals per sobrepassar el problema de l'aplicabilitat”
  - “76. Invocant la Llei 46/1977, pràcticament en la totalitat dels casos que són presentats davant la justícia espanyola per crims greus comesos durant la Guerra Civil i el franquisme, o no s'obren investigacions, o s'arxiven sense que els jutges tan sols coneguin dels fets. Això no només contradiu les obligacions internacionals en matèria de dret a la justícia, sinó que també vulnera el dret a la veritat”.
  - “94. El Relator Especial saluda les disposicions de la Llei 52/2007 que reconeixen i declaren el caràcter "radicalment injust" i la il·legimitat de les condemnes i sancions dictades per motius polítics, ideològics o de creença per les jurisdiccions especials durant la Guerra Civil i per qualssevol tribunals o òrgans penals o administratius durant la dictadura. La Llei estableix també que les víctimes d'aquestes injustícies podran sol·licitar l'emissió de declaracions de reparació i reconeixement personal. Tot i aquestes disposicions, persisteixen reclams de víctimes i els seus familiars exigint la reparació efectiva d'aquestes violacions, declarant-se la nul·litat d'aquestes sentències. La nul·litat no

representa només una reparació simbòlica, sinó que acabaria els efectes legals d'aquestes sentències”.

Atès el preàmbul de la Llei 11/2017, del 4 de juliol, de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, que determina:

“Des del mateix inici del cop d'estat militar de signe feixista que es va produir contra la Segona República Espanyola, i que va ésser l'origen de la llarga i cruenta Guerra Civil de 1936-1939, les autoritats franquistes van desplegar una multiplicitat de formes i mecanismes de repressió de totes aquelles persones que, per raó de llur afiliació política, sindical o associativa, per llurs idees o creences, o per llurs opcions vitals, consideraven enemigues del règim autoritari que estaven en procés d'edificar.

La dimensió i la intensitat d'aquestes polítiques repressives donen fe de l'aberrant intenció d'anorrear i erradicar tota forma de pensament antagonista o dissident de la ideologia sobre la qual el franquisme va construir el conjunt de les seves institucions.

Cal recordar que l'Estatut de Catalunya del 1932 va ésser derogat per la Llei del 5 d'abril de 1938, un acte il·legal de la dictadura franquista que només va poder ésser imposat per la força de les armes. Per això es van constituir els tribunals de l'Auditoria de Guerra de l'Exèrcit d'Ocupació, anomenada posteriorment Auditoria de la IV Regió Militar, i es van dur a terme els processos aplicats pel procediment dels consells de guerra com a mitjà de repressió política vulnerant les competències i la legalitat aleshores vigent, també respecte als delictes tipificats, els procediments seguits i les garanties processals que eren exigibles.

En atenció a les víctimes i llurs familiars, cal que una norma amb rang de llei constati i declari definitivament la nul·litat de tots aquests procediments, que es poden qualificar de farsa, i de les sancions i condemnes de greus conseqüències que se'n derivaren.

Cal fer-ho, també, tenint en compte els requeriments formulats pels poders públics, tant el Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides, com el Relator Especial sobre la promoció de la veritat, la justícia, la reparació i les garanties de no repetició del Consell de Drets Humans en el darrer informe del període de sessions del 22 de juliol de 2014, el qual ha requerit a les institucions de l'Estat «Identificar mecanismes idonis per a fer efectiva la nul·litat de les sentències adoptades en violació dels principis fonamentals de dret i del degut procés durant la Guerra Civil i el franquisme. Estudis comparats d'altres experiències de països que han afrontat reptes similars, molts inclosos en el context europeu, poden resultar summament profitosos», en aplicació de la Declaració universal dels drets humans, el Pacte internacional dels drets civils i polítics i el Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

Els arguments en el sentit de no reobrir velles ferides del passat són inconcebibles en un context democràtic, ja que el restabliment de la dignitat de les víctimes no cerca la revenja sinó la veritat, la justícia, la reparació i la garantia de no repetició.

Quaranta-dos anys després de la mort del dictador Franco no hi ha hagut cap llei que declari expressament la nul·litat dels judicis del franquisme.

Per aquest motiu, aquesta llei, de conformitat amb l'ordenament jurídic, declara la il·legalitat dels tribunals i dels procediments i els consells de guerra instruïts a Catalunya des del 5 d'abril de 1938 fins al desembre del 1978 per l'Auditoria de Guerra de l'Exèrcit d'Ocupació, anomenada posteriorment Auditoria de Guerra de la IV Regió Militar.

Tot i que, a mesura que el conflicte va anar avançant i que van anar passant anys de dictadura, les autoritats franquistes van provar de dotar aquests instruments de repressió d'una aparença de legitimitat i de juridicitat, resulta impossible considerar que aquests òrgans tinguessin una autèntica naturalesa jurídica.

Per a poder considerar que un grup de persones està jutjant i conferir a allò que decideixin la consideració i el necessari efecte de «cosa jutjada», cal poder sustentar en dret que l'òrgan en qüestió és realment jurisdiccional, que es tracta d'un autèntic tribunal.

No es pot considerar òrgan jurisdiccional aquell que no respecta les més mínimes garanties d'imparcialitat, dret de defensa i cosa jutjada de les seves resolucions, o que no gaudeix d'independència de la resta de poders de l'Estat, com a mínim en el sentit que existeixi una atribució genèrica mínimament racional del poder de jutjar a un òrgan suficientment individualitzat.

Dels consells de guerra franquistes i dels òrgans, jurats i tribunals a què es fa referència no se'n pot dir de cap de les maneres que fossin òrgans jurisdiccionals, que complissin els mínims requisits per a exercir la funció de declarar el dret pròpia d'un tribunal. L'anàlisi de llur naturalesa, composició i actuació ens obliga a veure'ls com el que van ésser, una farsa. Una actuació de fet revestida amb prou feines de la mera aparença, més o menys sofisticada en funció del moment històric, d'òrgans jurisdiccionals.

Aquells processos polítics contraris a la legalitat es van mantenir més enllà de la mort del dictador en consells de guerra per causes de caràcter polític amb infracció dels drets fonamentals de moltes persones, que hi van ésser injustament sotmeses i, arran d'aquests, algunes d'elles, executades.

Així, constatada la nul·litat d'origen dels procediments i de les resolucions, sentències, condemnes i sancions que n'emanearen, com a actuacions de fet i no pas jurisdiccionals que foren, i declarada legalment llur il·legitimitat, no ha de comportar cap problema que la llei en constati i en declari la nul·litat, i cerqui també d'establir un mecanisme administratiu àgil per a obtenir certificació individualitzada d'aquesta circumstància que la llei constata i declara.

Atès que els processos i les resolucions dictades pels tribunals militars van ésser públics, per a fer efectiu el valor reparatori, aquesta llei habilita l'Arxiu Nacional de Catalunya perquè elabori i publiqui una llista de processos i sentències.

Per tot això, ha arribat el moment d'assumir la responsabilitat històrica del Parlament de Catalunya, davant les víctimes d'aquells processos, reparant els abusos comesos pel règim franquista contra la legalitat judicial i procedimental i fent la reparació exigida per les persones represaliades, la societat catalana i les instàncies internacionals.”

Atès l'article únic de la Llei 11/2017, que dicta “de conformitat amb el conjunt de l'ordenament jurídic, que inclou normes tant de dret internacional com de dret intern, es declaren il·legals els tribunals de l'Auditoria de Guerra de l'Exèrcit d'Ocupació, anomenada posteriorment Auditoria de la IV Regió Militar, que van actuar a Catalunya a partir de l'abril de 1938 fins al desembre de 1978, per ésser contraris a la llei i vulnerar les més elementals exigències del dret a un judici just. I, en conseqüència, es dedueix la nul·litat de ple dret, originària o sobrevinguda, de totes les sentències i resolucions de les causes instruïdes i dels consells de guerra, dictades per causes polítiques a Catalunya pel règim franquista”.

Atesa la llista elaborada i publicada per l'Arxiu Nacional de Catalunya a tenor de l'autorització fixada per la Llei 11/2017, dels processos instruïts i de les sentències adoptades d'acord amb el Ban del 28 de juliol de 1946, el Decret del 31 d'agost de 1936, el Decret número 55 de l'1 de novembre de 1936, la Llei del 2 de març de 1943, la Llei del 18 d'abril de 1947, el Decret 1794/1960, del 21 de setembre, i el Decret llei 10/1975, del 26 d'agost, on consten 45 persones víctimes del franquisme nascudes o residents a Alella.

Atesa el indissoluble compromís de l'Ajuntament d'Alella amb la democràcia, la justícia, la veritat i la reparació de les víctimes, entre d'altres.”

Per tot l'exposat, i en ús de les facultats que em confereix la legislació vigent, HE RESOLT:

PRIMER.- Aprovar la sol·licitud al Departament de Justícia de l'emissió de sengles document oficial de reparació jurídica de les víctimes del franquisme nascudes o residents a Alella que consten a la llista elaborada per l'Arxiu Nacional de Catalunya, i que es fan constar a continuació, per tal de deixar constància de la nul·litat d'aquestes sentències i resolucions, emanades d'uns tribunals il·legals, acabant amb els efectes legals que hagin pogut tenir i amb la voluntat de contribuir a la seva reparació simbòlica de les víctimes.

Codi	Cognoms nom	Edat	Tipus procediment 1	Tipus procediment 2	Any iniciat	Pena
57	ABELLA OROMI, José	43	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal

AJUNTAMENT D'ALELLA

1040	AMADO COBISA, José	28	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Quinze anys de reclusió temporal
343	AYMAR VILARROSAL, Antonio	48	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Vint anys de reclusió temporal
2618	AYMAR VILLALTA, Simón	28	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Vint anys de reclusió temporal
2304	BASAS TRIAS, José	44	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Absolt i dos mesos d'arrest major
2306	BERNADAS BOSCH, Ricardo	45	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Quinze anys de reclusió temporal
872	CAJIGOS VIUDAS, Manuel	40	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Absolt, remissió o a disposició d'altres autoritats
4357	CAMPAJÓ BERNAUS, Jaime	48	Consells de guerra []	--	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal
4275	CAMPAJOR RABASA, Lorenzo	23	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Quinze anys de reclusió temporal
2973	CANO RUBIO, Querubina	41	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Sobreseïment provisional i un mes d'arrest menor
7607	DURAN PLANAS, Juan	39	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal
3698	ESPALLARGAS ADÁN, Juan Ramón	39	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Vint anys de reclusió temporal
4709	EXÓSITO SERRADELL, José	52	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal
3699	FERRAN OLIVERAS, José	26	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal
6900	FIBLA SANCHO, Agustín	37	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal
8557	FORTUÑO MAGRIÑA, José	47	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Mort
5261	GALVANY OLIVERAS, Juan	30	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Mort
8264	GASCÓN MASSÓ, Mario	25	Consells de guerra []	--	1939	Sis anys i un dia de presó major
11509	GUTIÉRREZ LÓPEZ, Juan	41	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Reclusió perpètua
112050	JUAN PARELLADA, Jaime	40	Consells de guerra	Sumaríssim	1940	Absolt
19906	MARTORI CIRERA, Jaime	44	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Reclusió perpètua
38475	MARTORI PARERA, Juan	20	Consells de guerra	Sumaríssim	1941	Sobreseïment
21954	MAYOLAS BARBANY, Antonio	63	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Vint anys de reclusió temporal
18257	MICHEL BALLÚS, Antonio	34	Consells de guerra []	--	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal
134836	MICHEL BALLÚS, Antonio	34	--	Expedient	1939	Dotze anys de presó major
20635	MICHEL BALLÚS, María	33	Consells de guerra []	--	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal
10278	MUNTADAS DUCTAYÀ, Mariano	30	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal
13235	OLIVERAS PAYTUBÍ, Nonito	47	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Sis anys i un dia de presó major
11543	PARÉ NIUBÓ, Juan	62	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Quinze anys de reclusió temporal
11791	PERICH GUÀRDIA, Melchor	52	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Mort
13963	PIJOAN VENTEJO, Vicente	28	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Vint anys de reclusió temporal

AJUNTAMENT D'ALELLA

36030	PUIG CHARAGAY, Jaime	37	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Sobreseïment
34673	PUIG GODÀS, José	51	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Sobreseïment
13872	PUIG XARAGAY, Enrique	31	Consells de guerra []	--	1939	Reclusió perpètua
14726	PUJADAS NIRELL, Antonio	49	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Mort
13743	SABATÉ DUCTUYAT, Cayetano	27	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Vint anys de reclusió temporal
13744	SABATÉ DUCTUYAT, José	33	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Vint anys de reclusió temporal
11569	SOLER REVERTER, Lorenzo	67	Diligències prèvies	Diligències prèvies	1941	Sense declaració de responsabilitats
15328	SORIANO HERRERO, Bernardo	52	--	--	1939	Absolt
16878	SUÑÉ MACIÀ, Arturo	57	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal
19226	SUÑÉ PINILLA, Arturo	25	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Vint anys de reclusió temporal
18016	VALLS BERNADAS, José	22	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Vint anys de reclusió temporal
20611	VENTURA GUILLÉN, Ricardo	42	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Reclusió perpètua
120962	VENTURA SAU, Ramón	45	Consells de guerra	Sumaríssim	1940	Sobreseïment
20612	VIDAL VENTURA, Antonio	47	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	Mort
20975	VILA GONZÁLEZ, Jacinto	52	Consells de guerra []	--	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal

SEGON.- Notificar al Departament de Justícia la sol·licitud referida al punt primer.

TERCER.- Encarregar a la Gerència de l'Ajuntament d'Alella perquè es realitzin les gestions pertinents per tal de localitzar els possibles familiars vius de les víctimes.

Document signat electrònicament.

L'alcalde.